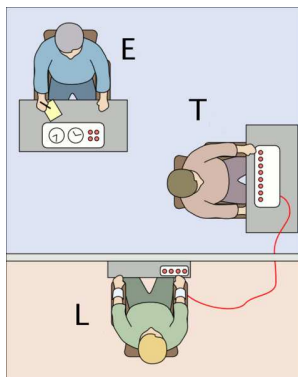

R. B. Cialdini¹, "Influence – The Psychology of Persuasion", p.217

"...in what might be the closest biblical representation of the Milgram experiment – the respectful account of Abraham's willingness to plunge a dagger through the heart of his young son, because God, without any explanation, ordered it."

June 1961, Yale University, 40 people study

- 65% inflicted the 450V maximum danger level
- Only 1 person stopped before 300V.

S. Milgram, "The Perils of Obedience" (1974)

Stark authority was pitted against the subjects' [participants'] strongest moral imperatives against hurting others, and, with the subjects' [participants'] ears ringing with the screams of the victims, authority won more often than not. The extreme willingness of adults to go to almost any lengths on the command of an authority constitutes the chief finding of the study and the fact most urgently demanding explanation.

בראשית יח, יז-לג

ויקַן אֶמֶר הַמֶּכֶסֶה אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה: וְאַבְרָהָם הָיָה לְגוֹי גָדוֹל וְעָצוּם וְנִבְרָכוּ בוֹ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ: כִּי יִדְעִיתִי לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוֶה אֶת בְּנָיו וְאֶת אֲחֵרָיו וְשָׁמְרוּ דְרֹךְ יִקְנֶה לְעִשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט לְמַעַן הִבִּיא יִקְנֶה עַל אֲבְרָהָם אֶת אֲשֶׁר דָּבַר עָלָיו: וַיֹּאמֶר יִקְנֶה זַעֲקַת סָדָם וְעַמְרָה כִּי רַבָּה וַחֲטָאתָם כִּי כִבְדָה מֵאֵד: אֲרָדָה נָא וְאַרְאֶה הַכְּצַעֲקוֹתֶיךָ הַבָּאָה אֵלַי עֲשׂוּ כְלָה וְאִם לֹא אֲדַעַה: וַיִּפְנוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיֵּלְכוּ סְדָמָה וְאַבְרָהָם עֹדְנָו עִמָּד לִפְנֵי יִקְנֶה: וַיִּגַּשׁ אֲבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵף תִּסְפָּה צְדִיק עִם רָשָׁע: אוּלַי יֵשׁ חֲמִשִּׁים צְדִיקִים בְּתוֹךְ הָעִיר הָאֵף תִּסְפָּה וְלֹא תִשָּׂא לְמִקּוֹם לְמַעַן חֲמִשִּׁים הַצְדִיקִים אֲשֶׁר בְּקִרְבָּה: חֲלָלָה לְךָ מַעֲשֵׂית כְּדָבַר הַזֶּה לְהַמִּית צְדִיק עִם רָשָׁע וְהִיָּה כְּצְדִיק כְּרָשָׁע חֲלָלָה לְךָ הַשֵּׁפֵט כֹּל הָאָרֶץ לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט: וַיֹּאמֶר יִקְנֶה אִם אִמְצָא בְּסָדָם חֲמִשִּׁים צְדִיקִים בְּתוֹךְ הָעִיר וְנִשְׂאֵתִי לְכָל הַמִּקּוֹם בְּעִבּוּרָם: וַיַּעַן אֲבְרָהָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא הוֹאֵלֶתִי לְדַבֵּר אֵל אֲדֹנָי וְאֲנִי עֹפֵר וְאִפְרָ: אוּלַי יִחַסְרוּן חֲמִשִּׁים הַצְדִיקִים חֲמִשָּׁה הַתְּשֻׁחִית בְּחֲמִשָּׁה אֶת כָּל הָעִיר וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית אִם אִמְצָא שָׁם אַרְבָּעִים וְחֲמִשָּׁה: וַיִּסָּף עוֹד לְדַבֵּר אֵלָיו וַיֹּאמֶר אוּלַי יִמְצָאוּן שָׁם אַרְבָּעִים וַיֹּאמֶר לֹא אֲעֹשֶׂה בְּעִבּוּר אִם אִמְצָא שָׁם שְׁלֹשִׁים: וַיֹּאמֶר אֵל נָא יִחַר לֵאדֹנָי וְאֲדַבְּרָה אוּלַי יִמְצָאוּן שָׁם שְׁלֹשִׁים וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית בְּעִבּוּר הָעֹשְׂרִים: וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא הוֹאֵלֶתִי לְדַבֵּר אֵל אֲדֹנָי אוּלַי יִמְצָאוּן שָׁם עֶשְׂרִים וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית בְּעִבּוּר הָעֹשְׂרִים: וַיִּלְךְ יִקְנֶה כְּאֲשֶׁר כָּלָה לְדַבֵּר אֶל אֲבְרָהָם וְאַבְרָהָם שָׁב לְמִקְמוֹ:

ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק כד

ואמנם ענין אברהם אבינו ע"ה בעקדה כלל שני ענינים גדולים הם מפנות התורה, הענין האחד הוא להודיע אותנו גבול אהבת השם ויראתו עד היכן היא מגעת, וצוה בזה הענין אשר לא ידמה לו לא נתינת ממון ולא נתינת נפש, אבל הוא מופלג מכל מה שאפשר שיבא במציאות ממה שלא ידומה שטבע בני אדם יטה אליו, והוא שיהיה איש עקר בתכלית הכוסף לילד ובעל עושר גדול ואיש נכבד ובוחר שישאר מזרעו אומה, ונוולד לו בן אחר היאוש איד יהיה חשקו בו ואהבתו אותו, אבל ליראתו הש"י ולאהבתו לקיים מצותו בו לולד האהוב ההוא והניח כל מה שקוה בו והסכים לשחוט אותו אחר מהלך ג' ימים, כי אלו היה רוצה לעשותו לשעתו בבוא המצוה אליו, היה פעולת בהלה בבלתי השתכלות, ואמנם עשותו זה אחר ימים מעת בא המצוה אליו, היה המעשה במחשבה ובהשתכלות אמתי ובחינת חק מצותו ואהבתו ויראתו, ושאיין צריך להשיגה בענין אחר ולא לעורר הפעולות כלל, כי אברהם אבינו לא מהר לשחוט יצחק לפחדו מהשם שיהרגהו או ירוששהו, אבל כדי שיתפרסם לבני אדם מה ראוי לעשותו בשביל אהבת הש"י ויראתו לא לתקות גמול ולא לפחד עונש, כמו שבארנו במקומות רבים, ואמר המלאך לו כי עתה ידעתי וגו', ר"ל שבוזה המעשה אשר בו תקרא ירא אלהים גמור, ידעו כל בני אדם גבול יראת ה' מה הוא. ודע שכבר חזק זה הענין

¹ Professor of Psychology at Arizona State University

